

www.jollibre.com

© Del text: 2025, Raquel Tirado

© De la traducció: 2025, Iñaki Moral

© D'aquesta edició:

2026, Sanoma Educación, SLU i Edicions Voramar SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Educación, SLU.

València, 44. 46210 Picanya (València)

ISBN: 978-84-1153-166-5

Depòsit legal: M-197-2026

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: març de 2026

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibit l'ús dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera i per qualsevol procés, amb fins de mineria de textos i dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Perdó
per no ser
Julieta

RAQUEL TIRADO

jolibre

*Puedes buscar por tierra,
puedes buscar por aire,
que como yo te he querido
no va a quererte nadie,
no va a quererte nadie.*

Santos que yo te pinte, LOS PLANETAS

A les amigues que es queden.

Primera part

Cata

Sixteen, Leiva

Coses que cal enllestir abans que comence la festa:

13

- ~~Jo! Vestit, maquillatge, perruqueria...~~
- ~~Globus.~~
- ~~Bosses preparades amb cotilló (quina gràcia celebrar l'aniversari la nit de Cap d'Any), moltíssima purpurina...~~
- ~~Els meus regals (de papà i mamà) ben embolicats.~~
- ~~Els regals per als convidats.~~
- ~~La taula parada, les estovalles posades.~~
- ~~El càtering al seu lloc.~~
- ~~El DJ.~~

La culpa de tot açò la tenen les pel·lícules de Disney Channel! D'on ixen si no totes aquestes expectatives per a la festa del meu setzé aniversari? Observe els globus, la purpurina i aquests regals fantàstics i molt ben embolicats que omplin el saló de casa. Tot quedarà genial en les històries d'Instagram, i les meues amigues estaran encantades d'assistir a l'esdeveniment més exclusiu de l'any, però la veritat és que no té tanta

gràcia quan ho has preparat tot tu. Inclosos els regals d'aniversari.

El rellotge marca les cinc de la vesprada, de manera que els convidats no arribaran fins d'ací a un parell d'hores. Llevat de Jimena, és clar: ella m'ha enviat un missatge en què diu que ve de camí. León arribarà un poc després.

—Està tot al teu gust? —pregunta Encarna, la major-doma.

14

—Sí, gràcies. El menjar té una pinta estupenda —comente mentre passege al voltant de les taules col·locades a la terrassa interior.

Encara sort que he deixat clar a tothom que la festa serà a la piscina, que per a això és climatitzada. Però encara no sé quin biquini posar-me...

Papà m'ha enviat un missatge fa una estona, desitjant que ho passe bé i demanant-me disculpes per no vindre a la festa. Ja és mala sort haver nascut l'u de gener: sempre coincideix amb els sopars que organitzen els pares amb els seus millors clients.

Quan era menuda, m'hi portaven amb ells, tant si el sopar era a Madrid com si era a Londres o Chicago. Però mai no hi havia gent de la meua edat. M'hi avorria moltíssim i, de vegades, ajuntava un parell de cadires del restaurant i em quedava adormida abans que sonaren les dotze. Després vaig entrar en primària, vaig conèixer Jimena i començarem a passar juntes tant la nit de Cap d'Any com el meu aniversari.

Al principi celebrava aquestes dates amb ella i amb els seus pares, després només amb son pare i, des de fa uns

cinc anys (mare meua!), també amb la seua madrastra i el germanastre. Enguany és el primer aniversari que passem «a soles» a ma casa, i no podria estar més emocionada.

Crec que l'he invocada: el timbre acaba de sonar. Córrer cap a la porta i a punt estic de caure, perquè havia oblidat que porte sabates de taló alt.

Jimena em rep amb un somriure que li ocupa tota la cara, un vestit verd que vam triar juntes, un abric sintètic del qual li escapen blens de la llarga cabellera negra i unes ulleres de sol gegants perquè, tot i ser desembre, ella s'ha pres el concepte «festa a la piscina» al peu de la lletra.

—Feliç no aniversari! —exclama la meua millor amiga quan li òbric la porta, m'embolcalla amb una abraçada i comença a pegar salts al meu voltant—. Tia, que bonic que has deixat tot açò! Els fanalets, els globus... Podries dedicar-te a la decoració d'interiors!

—Una no fa setze tots els dies, no?... I de seguida et tocarà a tu —murmure. A cap de les dues ens fa massa gràcia fer anys.

Jimena m'agafa la mà i m'estira cap a l'interior de la casa.

—Però hui és el teu dia! —exclama—. Quan arribaran les bessones? I León?

—Tinc cara d'agenda o què passa? Les bessones vindran sobre les huit, i León ha dit que estarà en vint minuts més o menys...

—Genial. Ei, per cert, ha vingut el DJ Zeta!? —pregunta quan estem ja al saló, i fa una ullada a la terrassa interior.

Els pares contracten el mateix DJ en totes les festes que fem, ja és part de la família.

—I tant, els pares l'han untat bé... I Ricardo i Alma? On passen la nit de Cap d'Any?

—Se n'han anat a Andorra a esquiar, i Darío ha aprofitat per a muntar una festa a casa. Tia, des que té nóvio, està tan rebel...

16 Darío és el seu germanastre des de fa cinc anys, vaja, des que son pare es va casar amb Alma. No hem intercanviat més de dues frases en la vida, però el veig sovint a sa casa o fins i tot a l'institut, i em cau bé.

Jimena i jo estudiem al Minerva Gallardo, un institut privat femení que es troba just al costat del Germán Otálora, l'institut masculí on estudien Darío i, també, el meu cosí Cayetano. Els instituts són com germans i alguna vegada ens hem barrejat per fer excursions o coses així.

Sé que, just abans de les vacances de Nadal, Darío i el meu cosí van tindre un conflicte i es van difondre alguns rumors sobre el passat de Darío i la seua orientació sexual; no es parla d'una altra cosa en el grup de WhatsApp. Coses de l'avorriment!

—Però et quedes a dormir aquí? —pregunte a Jimena.

—Sí, i tant. Amb Brianda i Mencía, no? Nit de xiques. Almenys a casa hi ha el gos i s'assegurarà que els amics nous no ens roben el Mercedes o es tanquen a casa rotllo ocupa. —Posa els ulls en blanc.— És broma, és broma. Anem a la terrassa, no? Ja comence a tindre gana.

León em va dir que arribaria sobre les cinc i mitja, però ja són més de les sis i encara no ha aparegut. No m'importa. És l'últim dia de l'any, així que és normal que tinga moltíssimes coses a fer. A més, m'agrada estar a soles amb Jimena, ni que siga un parell d'hores. Hem passat l'estona parlant amb el DJ i ens hem fartat a menjar torrades, de pernil ibèric i salmó (per separat) jo, i torrades d'hummus Jimena, que basa tota la seua personalitat en el vegetarianisme. Ara ens hem estirat en les hamaques davant de la piscina i la meua millor amiga m'ensenya, orgullosa, la *playlist* que ha preparat per a l'aniversari.

—No és per desprestigiar ningú, Catalina —comenta, usant el privilegi que té per ser la meua millor amiga per a dir-me pel nom complet, i desviant la mirada al DJ que està davant la taula de mescles—, però he recopilat uns temes meravellosos. I tots inclouen la paraula setze.

Abans sonava *Dieciséis años*, de Dani Martín, que és una cançó la mar de trista, però ara ha eixit un tema molt encomanadís en anglés.

—Molt bé, molt bé, però espere que m'hages preparat algun regal més, a banda d'aquest.

—M'he dut a mi mateixa, que no en tens prou?

—Prou i de sobres.

Estire el coll cap arrere i em cobrisc un poc amb una manta. Des d'aquesta perspectiva, el taronja del capvespre es fon amb el verd de la gespa i els dos creen un color completament nou.

Del telèfon de Jimena sorgeix una veu rasposa i en castellà.

—I aquesta?

—Es diu *Sixteen*, de Leiva. És bastant fosca, la veritat.

—«Se me revuelven las tripas cuando te sueltas, palomita, y me extorsionas con tu dulce pubertad.» —entone jo la lletra.

—Quin fàstic. «Puedo ser muy inmadura, pero me caigo y se te pone dura.» I després diuen que el *reggaeton* és masclista! Doncs no parlem d'açò!

—Però la melodia mola —comente.

18

—Una cosa no lleva l'altra. Vinga, ballem.

Així és que li faig cas i deixe que m'estire el braç i em faça girar com una trompa. Estem embolicades en riures, en taronja, en els braços l'una de l'altra.

«Méteme en líos, hazme ese favor y no lo dejes pendiente», continua la cançó mentre nosaltres ballem, ballem i ballem.

Aleshores em sembla que sona el timbre i després la porta de casa es tanca de colp. Deixe anar Jimena i, quan veig León, cride de pura alegria i m'enfile a la seua cintura d'un salt.

Jimena

Running Up That Hill (A Deal With God), Kate Bush

Les hores passen ràpidament entre els balls a la terrassa i al saló, les converses amb Cata i León, i la rebuda de les bessones. M'he pegat tal fartada de sushi vegà i torrades d'hummus, que pense que el càtering hauria de replantar-se l'estratègia de subministrament.

19

Papà i Alma han enviat una foto de les vistes des del seu apartament a Andorra, Darío ha respost amb una foto de la barbacoa que prepara a casa i jo hi he afegit un *selfie* meu, perquè cap vista podria superar això.

León, el nóvio de Cata, em cau genial, però sempre acaba monopolitzant la meua amiga, així és que m'ha alegrat l'arribada de Mencía i Brianda, que almenys m'entretenen llançant-me les cartes del tarot mentre jo repose l'empatx.

Bé, Brianda llança les cartes i la seua germana Mencía es queixa a cada dos per tres dient que els horòscops, el tarot i tota la pesca són una *absurdesa* medieval que no entén per què s'ha posat de moda.

Brianda observa les cartes esteses per l'hamaca mentre es llepa un ble de la seua llarga cabellera de color ros

cendrós. Segons ella, les cartes defineixen la meua situació actual.

—La mort, el sol i el carro. Això és bo, tia! —exclama Brianda.

—Però com ha de ser bo? M'ha eixit la mort.

—Ja, però el que importa és l'ordre, i a més la mort no té per què ser roïna, només significa que experimentaràs un canvi. I el sol i el carro diuen que serà positiu, perquè prendràs les regnes de la teua vida, encara que patisques un xoc inicial, entens?

20

—D'acord, d'acord: si no tinc un any estupend, te'n fas càrrec tu.

Brianda s'aparta els cabells de la cara i arreplega les cartes per remenar-les de nou amb la calma i la cura de qui assaja un ritual.

Aleshores, Mencía m'agafa la mà i em mira fixament amb els seus ullassos blaus. Després, diu:

—Açò són collonades, Jimena, deixa'm que et llija la mà i et veja el futur. Mira, totes aquestes línies indiquen que heretaràs l'imperi de ton pare i que seràs molt i molt rica, i açò... —Manté la cara de concentració mentre em llança una escopinyada just a la palma.— Ho veus? Aquesta serà la piscina que tindràs a casa teua quan sigues major! Serà més gran que la d'ací!

—Ai, quin fàstic! —cride, sense donar crèdit al que acaba de passar.

Mencía esclata a riure mentre la seua germana l'observa amb desaprovació i un somriure mal dissimulat.

Jo em llance sobre Mencía, allargant la mà contra el seu braç per netejar-me en ella.

Crec que aquest numeret va molt bé per a presentar-les a les dues. Físicament, les bessones són dues gotes d'aigua: ambdues fan poc més de metre i mig, tenen els malucs amples, el cos grassonet, el nas arromangat, els ulls blaus i sempre desperts, els cabells de color ros cen-drós i llargs (encara que Mencía també du serrell), que emmarquen els rostres més bonics i angelicals que he vist mai. Pel que fa a la personalitat, són més prompte diferents: Brianda és la que porta les cartes de tarot plas-tificades a una festa a la piscina, i Mencía és la que t'escup a la mà per fer-te riure. I després, damunt, s'enfada quan tu la persegueixes per cobrar-te la venjança!

21

—Para! —intenta defensar-se.

Jo quasi em quede sense aire de tant de riure...

Aleshores, León i Cata, que havien desaparegut a l'interior de la casa, tornen a la terrassa. Cata porta una copa de vi a la mà i un vestit fosc que destaca el roig dels seus cabells. Així sembla molt més gran que jo. León ens mira, amb un somriure lleu. Deu pensar que som unes mocoses, perseguint-nos plenes de saliva. No sé per què, però això em fa sentir molt fora de lloc.

—Obrim els regals —anuncia Catalina la Gran amb solemnitat.

—Ei, jo no pense donar-te res abans del teu aniversari —murmure.

—Millor, així dura més la festa. Obrim els dels meus pares i au. Vols?

Agafe la copa de vi blanc que la meua amiga m'ofereix i observe les bambolles que esclaten dins de la beguda. Després, en pegue un glop i deixe que la calor m'envaïsca la gola.

22

Cata s'ha comprat els regals d'aniversari a si mateixa, amb els diners dels seus pares, però si jo no ho haguera sabut, no ho hauria endevinat. La cara de sorpresa que fa és total quan desembolica el primer paquet, obri una caixa de Prada i en trau unes botes militars de color negre, amb una plataforma interminable, altes i amb butxaques nugades al voltant.

—Quina passada —diu Brianda, bocabadada.

—Són encara més boniques en persona. —Sospire, perquè les triàrem juntes en internet.

—Això és que tornaràs a la teua era gòtica? —pregunta León, alçant les celles.

—Prova a buscar el nom de les botes en Google, León! Cap gòtica mitjana podria pagar-les! —diu Brianda, encara al·lucinant. I és que aquestes botes costen 4.000 euros pel cap baix.

Cata i jo descobrirem per experiència pròpia que, si vols ser gòtica i vestir bé, t'acabarà costant un ull de la cara. No ens resultava rendible ni tan sols a nosaltres.

—I què si torne a la meua era gòtica? —respon la meua amiga, somrient—. Aquestes són perfectes per a xafar-te la cara, guapo.

—Us va eixe rotllo? —pregunta Mencía, rient.

León tarda un poc a entendre el comentari i després també riu, mentre jo li pegue una colzada a la meua amiga.

La que (no) fa anys obri el segon regal, que ve en una capseta molt més menuda.

—C de «Cata»? —pregunta León, observant el penjoll d'or amb la lletra que li penja al centre.

—Això és! Encara que millor te l'hauries de posar tu, perquè tothom sàpia qui és la teua ama... És broma! M'he deixat emportar. —Li fa un bes al seu nóvio a la galta.— Au, me'l poses?

León també fa un bes a Cata a la galta i després li acosta les mans al coll per posar-li el penjoll, però es fa un embolic mentre intenta recollir-li tota la cabellera pèl-roja. El penjoll és preciós i rellueix en contrast amb la pell pàl·lida de la meua amiga. Cata crida d'emoció i després ix corrent per tornar amb una cistella plena de càmeres Polaroid, d'aquestes que imprimeixen la foto al moment.

—Una per a cada una, per a fer fotos aquesta nit —explica.

Ens en fem unes quantes en aquell mateix moment: tots junts, les bessones soles, Cata i jo, Cata amb les botes de Prada... Jo continue fent fotos quan Mencía, Brianda i Cata pugen les escales fins al pis de dalt per posar-se el biquini, que jo ja duc posat, i poder continuar la festa a la piscina.

—Resulta que ens han deixat sols —diu León, que aprofita per a fer-me una foto amb la seua càmera.

Jo pose un poc, traient-li la llengua amb la copa de vi a la mà. Aprofite i li faig fotos a ell també, que intenta fer morrets i fracassa d'una manera adorable.

—T'abelleix que les esperem a la piscina? —pregunte, tapada amb una tovallola i amb la copa a la mà.

—I tant.

Abans, ell se serveix un cubata.

Du posat un banyador de color blau de Lacoste, xanquetes i una camiseta blanca de Hollister. Si he de ser objectiva, és guapíssim. Té els cabells d'un color intermedi entre ros i mel, ondulat i llarg, per damunt dels muscles. Les celles frondoses emmarquen uns ulls grisos, i el pont del nas s'inclina cap amunt com un tobogan.

24

—Per què rius? —pregunta León, perquè resulta que estic rient i, fins i tot, singlotant entre riallades.

—Pel teu nas —confesse—. És que sembla un tobogan, saps? I ara m'imagina una persona diminuta relliscant per damunt, rotllo *Els viatges de Gulliver* i, és clar, llavors m'entra el riure.

—És la floreta més estranya que m'han tirat mai... Perquè és una floreta, no?

—És clar que és una floreta —responc ràpidament.

—Això espere... —León em fa un gest amb el cap—. Au, anem a la piscina.

Cata tenia catorze anys i ell setze quan es conegueren. En començar a eixir ells dos, la meua millor amiga i jo no ens ho podíem creure. León era més gran, guapo, popular i tenia un somriure encisador. A Cata li va costar assimilar que s'haguera fixat en una xica com ella. Ara que fa quasi dos anys que estan junts, ja ens hi hem acostumat i no hauria de sorprendre'ns que es quede al nostre costat en dies com aquest. Però ens continua

sorprenent, és clar. És que és molt fort que estiga banyant-me a la piscina amb algú com León i, damunt, en la nit de Cap d'Any!

Des de la nostra ubicació, escolte els riures de Cata i de les bessones al pis de dalt, però em sent una miqueta aliena a elles.

—Què li has comprat a Cata? —em pregunta León aleshores, quan estem els dos dins de l'aigua, l'un al costat de l'altra—. Per al seu aniversari, vull dir.

León té la veu profunda i suau al mateix temps, com una carícia.

—És un secret.

—Au, si tu ho dius, jo ho dic. —León alça les celles per fer-se l'interessant. Després aprofita per a fer-li un altre glop al seu cubata, que ha deixat prop de la piscina.

—Però tu m'ho has de dir primer —dic mentre m'assenyale l'orella.

León pren la meua invitació en un sentit literal, perquè se m'acosta, i la seua veu directa a l'orella fa que m'aborrone.

—Un anell...

—Espere que no li demanes matrimoni. —Ric i em separe d'ell per recuperar espai.

—Creus que diria que no? —inquireix León, de nou amb aquesta veu que no parla, sinó que xiuxiueja.

—No. Crec que diria que sí i que tindriem un problema.

Ara és León qui riu i, de sobte, el seu cos torna a estar a prop i té la mà dreta a la meua esquena i em frega les puntes dels cabells.

—No et preocupes, no et furtaré la millor amiga.
—Esbossa un somriure.

Com pot parlar amb tanta tranquil·litat quan està tan prop de mi?

Perquè està molt a prop.

Les nostres cames freguen entre si i continua tenint la mà dreta a la meua esquena, mentre l'esquerra m'acaricia el ventre.

26 Vull dir-li que s'aparte, però no vull que se senta malament, perquè, per descomptat, m'estic confonent.

—Això espere —repetisc les paraules que ell ha dit abans. Li seguisc el joc en comptes de dir el que pense.

La mà que ell tenia a la meua esquena ascendeix fins a arribar-me al cap, que impulsa cap avant per a acostar-lo a ell amb suavitat. Tinc tot el cos rígid; els braços, caiguts i quiets als costats. Amb l'altra mà, continua tocant-me la panxa, dibuixant el contorn de les formes del meu cos, d'aquestes dunes que pugen i baixen, tocant-me el melic.

León riu, així és que jo ric també, per pura inèrcia. La mà que té sobre el meu ventre comença a baixar.

I a baixar.

I a baixar, fins a introduir-se en la part de baix del biquini, i fa que la tela cedisca un poc.

Jimena, reacciona.

Els seus dits m'acaricien els pèls del pubis.

No m'he depilat. Això és el primer que pense. M'imagino els pèls llargs, foscos i arrissats, i em sent molt xiqueta, molt poc preparada i molt mal feta.

Hauria d'haver-me depilat?

Què faig fent-me aquesta pregunta?

Què diantre està passant?

Jimena.

Els dits de León se m'introdueixen en la vagina i el cos sencer se m'estremeix. Ell mou els dits, explorant, mentre acosta la cara a la meua amb la intenció de... fer-me un bes?

Que pare, que pare, que pare. No aconseguisc moure'm.

Merda, mou-te.

Jimena, reacciona.

Moc les cames, pegue pernades en l'aigua i aconseguisc apartar León fent-li un colp al pit. No espere ni a veure-li la cara de sorpresa. Quan tinc l'espai suficient, m'impulse amb els braços i isc de la piscina. Continue sense mirar-lo. Arreplegue la tovallola, que havia quedat tirada en terra, tracte de col·locar-me bé la part de baix del biquini, agafe el meu telèfon mòbil i desaparec.